

CRÒNI QUES DE L'ULTRA SON

J.V.Foix

Quim Lecina, actor
Joan Carles Martínez, guitarra

25 anys de l'edició de l'obra
J.V.Foix (1893 - 1987)

Foix ho havia dit diverses vegades d'ençà de 1974: ja no escrivia més per por de fer el ridícul. I, en efecte, només va compondre, des d'aquell any, uns quants textos escadussers, i encara, sovint, arran de circumstàncies molt concretes. L'*Estació* i el conjunt de les *Cròniques de l'Ultrason* són potser les úniques excepcions, i això perquè els atorgà una funció gairabé testamentària. La fi de l'*Estació* no és gaire equívoca: "Vaig endevinar –hi diu el narrador-poeta– la meva desaparició total, entre un cel de fums i boirassa". Prèviament, en un epíleg a tota l'obra, el poeta es confessa desvalgut,angoixat, a l'espera d'instruccions finals que no arriben, de certituds que no es concentren. I roman sol, a l'Estació, després de perdre el tren, però l'estació també desapareix, en un últim escamotatge, i el poeta s'aferra aleshores als seus llibres, a una escriptura que s'esborra enmig d'una foscor corpòria, imatge cabdal, i com!, de la ceguesa.

Com sol passar, segons que diuen, en el trànsit vers la mort, el protagonista foixià té temps, però, de reviure, en l'espai de quinze *cròniques* (nosaltres, en el nostre espectacle, en fem deu) el passat, la joventut, l'origen, i amb aquest *flash back* poètic retornen a les últimes cròniques molts dels elements que apareixen marcats als primers llibres de Foix, *Gertrudis* i *KRTV* sobretot, temes i signes que aleshores tenien un valor genètic.

Joaquim Sala-Sanahuja

J.V.FOIX – CRÒNIQUES DE L'ULTRASON
16 de febrer de 2010. Espai Brossa, Barcelona
COMENTARIS

Isabel Núñez. 16 de febrero de 2010
(*Espectadora i crítica*)

Teníamos cita en el espai Brossa, donde [Quim Lecina](#) iba a decir algunas Cròniques de l'Ultrason.... Yo temía no poder entrar, que no me gustara, porque es un texto que me encanta, fulgurante y que vibra con una voz imaginada cuando lo lees... Pero [Lecina](#) tenía en la voz y en los ojos esa misma simpatía burlona y flamígera del texto y fue toda una celebración.

Enric Badosa
(*Poeta i escriptor*)

Lecina i Martínez donen una versió colorista i molt acurada d'un dels últims textos de J.V Foix. Intel·ligible i captivadora tota la posada en escena i l'acció que Lecina du a terme. Martínez dona el color musical escaient a tota l'obra.

Albert Roig
(*Poeta*)

Un espectacle en que Foix es tractat com a modern i com a tradició. La prosa foxiana desvetlla un gran arrelament a la tradició a l'hora que es descobreix en les més altes de les vanguardes... una gran interpretació i molt bon sentit musical.

Recull de crítiques de la primera producció de Quim Lecina, sense música, de les Cròniques de l'Ultrason

CRÒNIQUES DE L'ULTRASON (Fragments crítiques estrena 1991, al Teatre Lliure)

Crítiques de la producció de les Cròniques per Quim Lecina, abans d'introduir la música en directe.

-.....les imatges poètiques –els casalots de cristall, la dona vestida de blanc, les noies que es desdoblen, el mateix poeta que escruta la seva vellesa al mirall..- conformen un espai mental de gran riquesa.....

...Quim Lecina esdevé la veu del poeta, i mitjançant la seva paraula i el seu gest, ens dóna el to de cada prosa, de cada imatge. L'actor, de veu càlida, matisa el text i sap com comunicar-lo...

...CRÒNIQUES DE L'ULTRASON exemplifica un tipus de teatre poc potenciat actualment a casa nostra: un teatre de cambra, d'experiències inusuals, que enriqueix el panorama teatral i el fa més plural...

(Mercè Saumell- Diari de Barcelona 17 Març 1991)

-.....aquestes CRÒNIQUES DE L'ULTRASON tenen una característica que les fa especialment atractives de cara a la seva escenificació: aquestes proses mai NO van ser escrites per JV Foix, sinó que el poeta les va DICTAR en un moment en què la seva vista ja no podia enfrontar-lo directament als papers. La immediatesa verbal que resulta d'aquesta ORALITAT dels textos fa que el conjunt sigui idoni per a una proposta teatral com la que ens proposa Quim Lecina, tot jugant amb la màgia del text i la seva riquesa imatgística, sense interpretar cap “paper” sinó presentant-se ell mateix per a fer-nos arribar les bellíssimes proses.....

(Xavier Pérez- El Temps 18 Març 1991)

-...en les paraules de JV Foix hi ha un llenguatge riquíssim, viu, que amaga la seva dificultat en un to planer, extraordinàriament pròxim. Un llenguatge que comunica una vida lluminosa, resplendent, d'una força extraordinària, tot i la seva màgia inabastable ..

...Quim Lecina ha creat, amb aquest muntatge, un espectacle-bombonet en el nostre marc cultural. Foix ens fa sentir pregonament arrelats a una parla, a una cultura, a unes visions més enllà del son –a l'ultrason- de tot un poble...

...L'actor vehicula la força del llenguatge amb una extraordinària màgia interpretativa, amb una complicitat absoluta amb l'espectador. Teseu-Lecina ens guia –imatge de nosaltres mateixos- per un laberint plàcid i lluminós, sense Minotaure....

(Joaquim Vilà i Folch-Avuí 11 Març 1991)

Quim Lecina

Actor i director de teatre. Co-fundador del Teatre Lliure de Barcelona, l'any 1976. Actor i director de nombrosos espectacles estrenats en les sales de més prestigi de Catalunya i Espanya, al llarg d'aquests darrers 34 anys.

Joan Carles Martínez

Compositor i intèrpret de guitarra clàssica. Ha actuat en diverses formacions de cambra i diferents orquestres del país com a solista. Fundador de la Formació de Cambra Almodis, Girona XXI.... Ha escrit i editat música per dansa, teatre, poesia...

Durada de l'espectacle: 70 minuts

Preu, 1300 €

Condicions tècniques *mínimes* necessàries:

Escenari, 5m x 4m

Il.luminació 10 focus i taula regulació.

L'espectacle pot adaptar-se a qualsevol escenari

Contacte:

Joan Carles Martínez

jcmprat@hotmail.com

mòbil: 628639173